

РЕШЕНИЕ

№ 2412

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 08.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11580** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Т. Б. В., Г. К. В. и Е. К. В., уточнена с молба от 15.09.2022г., срещу мълчалив отказ по заявление № към САГ21-ГР00-256-(3)/03.02.2021 от 06.06.2022г. на Направление „Архитектура и градоустройство“ на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, и като взе предвид определение № 11713/15.12.2022 г. по адм. дело № 11064/2022 г. на Върховния административен съд, Второ отделение, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лица, които имат правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно горепосоченото определение, предмет на оспорване в случая е мълчаливият отказ на главния архитект на Столична Община по заявление от 06.06.2022г., подадено от Т. В.. Видно от съдържанието му (л.41 по адм. д. № 6854/2022г. на 48 състав на съда), с предходна молба е поискано разрешение за изработване на подробен устройствен план – план за регулация и застрояване (ПУП-ПРЗ) на урегулиран поземлен имот (УПИ) V “за озеленяване“, кв. 5, м. „Киноцентър II-ра част“. 15-годишният срок, установен в чл.17, ал.1, т.1 от Закона за устройството и

застрояването на Столичната община (отм.), бил изтекъл на 18.01.2022г., на основание § 23 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за устройството и застрояването на Столичната община (ПЗР към ЗИД на ЗУЗСО, ДВ, бр. 31/2018 г.). Поради това, със заявлението от 06.06.2022г. е поискано съдействие и е посочен поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.1978.1258.

Тълкувани в съвкупност и съобразно обстоятелствата по делото, с направените изявления следва да се приеме, че е поискано ново разрешение за изработване на ПУП – ПРЗ за посочения имот. Ето защо, ирелевантно е обстоятелството, че по аналогично искане от 29.08.2016г. е бил постановен изричен отказ, обективиран в предходна заповед № РА50-378/10.05.2018г. на главния архитект на СО (л.9-12 по адм. д. № 6854/2022г. на 48 състав на съда), както и влизането в сила на този отказ. Наред с това, не се установява, нито се твърди да са настъпили нови обстоятелства, различни от възприетите от административния орган при постановяване на цитирания изричен отказ. Поради това следва да се приеме, че, както е посочено в становището на главния архитект на район „В.“ на СО, мотивираното предложение и скица на ПИ с идентификатор 68134.1978.1258, представени в производството по предходното искане (л.53-55 от горепосоченото дело), последният е част от УПИ V в кв. 5, предназначен за озеленяване според съществуващия регулационен план, който имот попада в устройствена зона Жм2, с устройствени параметри: максимална плътност на застрояване 25 %, коефициент на интензивност на застрояването 0,8; кота корниз 8,5 м и минимално озеленена площ 60 %. Видно от представения нотариален акт вх. рег. № 38622/30.06.2015г. на Службата по вписванията, ПИ с идентификатор 68134.1978.1258 е собственост на жалбоподателите.

В законоустановения за това срок, както и до датата на подаване на жалбата – 05.07.2022г., по искането от 06.06.2022г. не е бил постановен изричен акт и поради това следва да се приеме, че е налице мълчалив отказ по смисъла на чл.21, ал.1 АПК. Законосъобразността на оспорения акт следва да се преценява към датата на издаването му, съгласно чл.142, ал.1 АПК. Към този момент в случая, разпоредбата на § 23 от ПЗР към ЗИД на ЗУЗСО, ДВ, бр. 31/2018 г. е била действаща (впоследствие обявена за противоконституционна с решение № 10/26.07.2022 г. по к. д. № 21/2021 г. на Конституционния съд - ДВ, бр. 61/2022 г.). Съгласно посочената разпоредба, сроковете по отменения чл. 17 ЗУЗСО за започване на отчуждителни процедури за изграждане на обекти – публична собственост на територията на СО по отношение на ПУП, влезли в сила до влизането в сила на същия закон, текат от влизането му в сила – 28 януари 2007 г.; след изтичане на тези срокове, се прилагат правилата на чл. 208 от Закона за устройство на територията (ЗУТ). Съгласно чл.208, ал.1, изр.2 ЗУТ, след изтичане на срока за започване на отчуждителна процедура (в случая – на 28.01.2022г.), собствениците на съответния недвижим имот имат правата по чл. 134, ал. 2, т. 1 ЗУТ – а именно, да поискат изменение на ПУП. Правото на собствениците да поискат изменение обаче не е обвързано със задължение на компетентния орган да допусне изменението, съответно – да разреши изработване на проект за последното.

Съгласно чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове, разпоредбите им следва да се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби и на целта на тълкувания акт. Целта на ЗУТ, прогласена в чл.1 от него, е устройството територията да гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението. Една от

гаранциите в тази насока е забраната за последващо урегулиране на веднъж урегулираните ПИ, установена в чл.15, ал.1 ЗУТ. Предвид тази забрана, основанията за допускане на изменение следва да бъдат тълкувани строго ограничително. Ето защо, не може да се приеме, че упражняването на правото на собствениците да поискат изменение на ПУП, съответно – да бъде разрешено изработване на проект за това, е достатъчна предпоставка за издаване на исканото разрешение. Наред с това, всеки представен проект, съответно – мотивирано предложение, подлежи на преценка за целесъобразност, която е изцяло в дискрецията на компетентния да го одобри орган и която преценка е извън предмета на съдебния контрол съгласно чл.145, ал.1 АПК. По изложените съображения съдът в настоящия състав намира, че не е налице основание да се приеме, че постановеният отказ, макар и обективиран като мълчалив такъв, е незаконосъобразен.

Същият е постановен от компетентен орган, предвид правомощията на главния архитект на СО, предоставени му със заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. на кмета на СО, служебно известна на съда и общодостъпна на адрес: [https://nag.sofia.bg/FileBrowser/F.?path=esoft.portal%2FPRAVOMOSHNTIA%2FKmet%20SOA21-RD09-455_22.03.2021\(1\).pdf](https://nag.sofia.bg/FileBrowser/F.?path=esoft.portal%2FPRAVOMOSHNTIA%2FKmet%20SOA21-RD09-455_22.03.2021(1).pdf), т.1.13. Макар отказът да не е в писмена форма, това обстоятелство само по себе си не обосновава неговата незаконосъобразност и съответно – не съставлява основание за отмяната му, тъй като не се установява да са били налице условията за издаване на искания акт съгласно чл.170, ал.2 АПК. При постановяване на мълчаливия отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като съществени са само тези, чието недопускане би обусловило различен изход от производството, което условие в случая не е налице. По изложените по-горе съображения съдът в настоящия състав намира и, че оспореният отказ е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разноските остават за жалбоподателите така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на по 100 (сто) лева за всяка от двете инстанции, за които е направено искане за разноси, и съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, или общо 200 (двеста) лева. Предвид чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, сумата е дължима на СО.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Б. В., с ЕГН [ЕГН], Г. К. В., с ЕГН [ЕГН], и Е. К. В., с ЕГН [ЕГН], уточнена с молба от 15.09.2022г., срещу мълчалив отказ по заявление № към САГ21-ГР00-256-(3)/03.02.2021 от 06.06.2022г. на Направление „Архитектура и градоустройство“ на Столична община.

ОСЪЖДА Т. Б. В., с ЕГН [ЕГН], Г. К. В., с ЕГН [ЕГН], и Е. К. В., с ЕГН [ЕГН], солидарно да заплатят на Столична община сумата 200 (двеста) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия:

